

skredne saa vidt frem, skal jeg ikke gaa videre ind paa denne Sag, men slutte med disse Bemærkninger.

Thorup: Det Spørgsmaal, der i Dag er indbragt af Ordføreren for Finantsudvalget, nemlig Spørgsmaalet om Regtelsen af Finantsloven, er vistnok et af de største, den har været behandlet i denne Sal; siden vor konstitutionelle Forfatning blev indført. Se vi hen til vore indre politiske Forhold, tør jeg nok sige, at det er det største Spørgsmaal, der har været behandlet i denne Sal; siden Folket sit Sæde her paa Thinget. Det er derfor en selvfølge, at hvert enkelt Medlem her i Salen nøie og alvorligt maa overveie med sig selv, hvorledes han vil stille sig til dette af Ordføreren foreslaede Skridt. Regtelse af Finantsloven er jo en Ret, man har i Følge Grundloven, og som efter min Formening vil umuliggjøre enhver Regjering, der er i Strid med Folkets store Flertal; men paa den anden Side tror jeg ogsaa, vi maa være meget varsonomme med at bruge dette konstitutionelle Middel imod en Regjering. Efterat jeg har overveiet dette Spørgsmaal hos mig selv, er jeg kommen til det Resultat, at jeg paa Sagens nuværende Standpunkt ikke ser mig i Stand til at gaa med til dette Skridt, dog ingenlunde fordi jeg misbilliger det Maal, den ærede Ordfører tilfigter, nemlig at naae en parlamentarisk Regjeringsform. Jeg anerkjender netop at den Regjering, som er i Modstrid med Folkets store Flertal, er for sags til at modstaa saavel de ydre som de indre politiske Storme, der maa ligesom fortere eller længere Tid kunne ramme det danske Folk og det danske Fædreland. Kun den Regjering, der har Folket med sig, og hættes af det, kan modstaa saadanne Storme. Jeg anerkjender altsaa, at vi bør stræbe hen til det Maal, man kalder en parlamentarisk Regjeringsform. Heller ikke vil jeg have min Afstemning i Aften opfattet saaledes, at den skulde indeholde et Lidsvotum til den nuværende Regjering, hvori der sidder Medlemmer, som efter min Mening ved den særgelige Politik, de førte i 1863, bragte det til, at vi i 1864 maatte se Danmarks Riges Sønderlemmelse og vore flestsigste Brydres Adskillelse fra Møderlandet, for hvilke der besværrer heller ikke er Udset til, at de i en nær Fremtid ville kunne samles med Møderlandet. Dette med Hensyn til den ydre Politikk. Ser jeg dernæst hen til den indre Politikk, saa er der ogsaa i nærværende Ministerium Medlemmer, som ved Forfatningsforandringen i 1866 væsentlig have bidraget Deres til at adskille Folket i to Dele, og som derved har fremkaldt den Situation, der er sket i Aften. Den vilde muligvis aldrig være kommen, naar ikke den Forfatningsforandring var blevet indført, hvis særgelige Følger vi i det Mindste i Aften ikke kunne overflue. Den nuværende Regjering har ligeledes

efter min Mening — den være nu rigtig eller urigtig — bidraget ikke lidt til, at den saakaldte internationalistiske Theori ikke alene har kunnet spire, men endog har slaet Rod i det ellers saa rolige og besindige danske Folk, idet den ikke har været tilbøjelig til at gaa med til folkelige og frivillige Reformere. Dog ikke alene dette, men den har endog tilraadet Hans Majestæt at give et Svar paa Folkethingets Adresse, som jeg dog ikke nærmere skal gaa ind paa. Efter min Opfattelse maa jeg kalde det en ligesom Misforstaaelse af Grundloven, at begge Thing skulde staa i de ordnede. Jeg mener, at dette Thing med Hensyn til Bevillingsmyndigheden maa have Overvægt. Den nuværende Regjering har derhos taalt en Mand i sin Midte, som paa en uhørt Maade har — ja, jeg tør ikke bruge det Udtryk, jeg vilde bruge, da jeg er bange for, at jeg derved vilde komme i Kollision med Formandens Klokke — jeg vilde ellers have sagt, at han har vist Gaan og Trods imod dette Thing, men jeg vil sige, at han har vist Ringegagt imod Thingets Beslutning. Jeg tror ikke, at dette er for stærkt et Udtryk, ved imod dette Things Beslutning at udstede Reskriptionerne af 2den April 1873, hvorved han paa en Maade ogsaa har vist Ringegagt overfor det danske Folks store Flertal. De Deres ville altsaa se, at jeg ikke er nogen Modstander af Folkets Selvforskyldelse, som de tilraade, og heller ikke er nogen Tilhænger af den nuværende Regjering, idet jeg mener, at den Politikk, den hidtil har fulgt, saavel i ydre som i indre Henseende har været uheldig. Endnu mindre tror jeg, at den er skikket til at bære Fremtidens Udvikling, dersom denne skal gaa for sig i en rolig og fremadskridende Retning. Naar jeg desuagtet i Aften ikke agter at stemme imod Finantsloven enten for at appellere til Folket eller for at styrte den nuværende Regjering, er min første Grund dertil den, at jeg endnu har den Tro og det Haab til den nuværende Regjering, at den har saa klart et Syn, at den kan se og sige sig selv, at den ikke er i Stand til at bære Fremtidens Udvikling. Jeg har ligeledes den Tro til den nuværende Regjering, at dens Fædrelandsfind og Fædrelandsfærlighed staar høiere, eller i alt Fald ligesaa høit som dens Kjærlighed til Labouretterne og det grønne Bord. Skulde denne Forhaabning stufes, og skulde det blive min Lod, at jeg naar jeg vender tilbage til dette Thing, skulde se den samme politiske Farve repræsenteret paa Ministerlabouretterne — jeg siger med Forset Farve, thi Personerne ere mig ligegyldige, og det skulde endog glæde mig, om den nuværende Regjering vilde tage Steen i en anden Haand og gaa med Folkets Flertal, thi jeg har meget tilovers for dens Medlemmers Personlighed — skulde jeg altsaa til den Tid se et Mindretalsregiment repræsenteret paa Labouretterne, forbeholder jeg mig, hvad jeg da vil gjøre. Jeg gaar da muligvis med til at